

292.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 28 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie wykonania art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 roku o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437) na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. r. 1922 № 2, poz. 7).

Na mocy art. 34 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 roku o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437) na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. r. 1922 № 2, poz. 7) zarządza się w celu wykonania art. 17 tejże ustawy co następuje:

Do art. 17 część 1, p. 1 i 2.

§ 1. Postanowienia punktu 1 art. 17 mają na celu zasilenie finansów gmin miejskich, a postanowienia punktu 2 tegoż artykułu wszystkich innych publicznych związków niepaństwowych.

Art. 17 określa atoli tylko sposób bezpośredniego opodatkowania przemysłu i handlu oraz osobistych zajęć przemysłowych na rzecz niepaństwowych związków samorządnych, nie wyklucza natomiast poboru innego rodzaju opłat pośrednich i bezpośrednich, nie obciążających wyłącznie i bezpośrednio samej produkcji lub czynności handlowej, czy zarobkowej.

Do art. 17 punkt 1.

§ 2. Określenie „gmin miejskich” w rozumieniu art. 17 obejmuje zarówno miasta wydzielone, jak też niewydzielone z powiatów a zatem:

- a) na obszarze b. zaboru rosyjskiego: gminy, do których mają zastosowanie postanowienia dekretów z d. 4 lutego 1919 roku o samorządzie miejskim (Dz. P. P. P. № 13 poz. 140) i z dnia 7 lutego 1919 roku w przedmiocie skarbowości gmin miejskich (Dz. P. P. P. № 14, poz. 150), względnie na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego oraz powiatów: dziśnieńskiego, duniłowiczowskiego i wilejskiego gminy, do których mają zastosowanie rozporządzenia Komisarza Generalnego ziem wschodnich o tymczasowej ustawie miejskiej z dnia 27 czerwca 1919 r. i o ustawie miejskiej z dnia 14 sierpnia 1919 r. (Dz. Urz. Z. C. ziem wschodnich № 7, poz. 46 i № 12, poz. 99);
- b) na obszarze b. zaboru austriackiego: miasta stołeczne Lwów i Kraków oraz gminy, podpadające pod ustawy krajowe

- z dnia 13 marca 1889 r. (Dz. ust. kraj. № 24) i z dnia 3 lipca 1896 r. (Dz.ust. kraj. № 51);
- c) na obszarze b. zaboru pruskiego: gminy, do których stosuje się pruska ordynacja miejska z dnia 30 maja 1853 r. (pruski Zbiór Praw str. 261), a zatem tak miasta wydzielone z powiatu (Bydgoszcz, Grudziądz, Poznań, Toruń), jako też miasta nie wydzielone.

§ 3. Gminy miejskie mają w odniesieniu do przemysłu i handlu oraz osobistych zajęć przemysłowych jedynie prawo:

- a) do podatku od obrotu przedsiębiorstw (przemysłowych i handlowych) oraz zajęć zawodowych, które na podstawie ustawy o państwowym podatku przemysłowym podlegają procentowemu podatkowi od zysku (art. 90 ustawy o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 17 stycznia 1922 r. — Dz. U. R. P. № 17, poz. 140), a to wedle zasad zawartych w art. 3 do 9 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich i o karach nakładanych przez gminy miejskie za fałszywe zeznania podatkowe na obszarach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. r. 1922, № 2, poz. 6);
- b) do dodatków — nie wyżej 50% — do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego od tych wszystkich przedsiębiorstw (przemysłowych i handlowych) oraz zajęć zawodowych i zarobkowych, które na podstawie ustawy o państwowym podatku przemysłowym podlegają tylko państwowemu zasadniczemu podatkowi przemysłowemu, a to wedle zasad zawartych w art. 3 lit. b), art. 6 lit. b), art. 8 i 9 powołanej ustawy o zasileniu finansów miejskich.

Od przedsiębiorstw zatem i zajęć zawodowych, które oprócz zasadniczego podatku przemysłowego podlegają procentowemu podatkowi od zysku, czyli od przedsiębiorstw handlowych I, II i III kategorii, od przedsiębiorstw przemysłowych I do VI kategorii i od osobistych zajęć przemysłowych II do III kategorii począwszy od dn. 1 stycznia 1922 r. gminy miejskie nie mogą już pobierać dodatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego, jak to miało miejsce na zasadzie art. 39 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437), wyjąwszy przewidzianego w art. 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. 1922 r. № 2, poz. 6) zaliczkowego poboru takich dodatków na poczet podatku od obrotu. (art. 3 a) i 6 ustawy o zasileniu finansów miejskich).

Do art. 17, punkt 2.

§ 4. Pobór dodatków do państwowego zasadniczego podatku przemysłowego od przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych, wykonywanych w gminach wiejskich i osadach (na obszarze b. zaboru pruskiego także w obszarach dworskich) oraz w gminach miejskich, niewydzielonych z powiatowych związków komunalnych — na rzecz gmin wiejskich

osad (na obszarze b. zaboru pruskiego także obszarów dworskich) oraz odnośnych powiatowych związków komunalnych z jednej strony, tudzież na rzecz izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych z drugiej strony — jest ograniczony według następujących relacji z zastrzeżeniem, iż wpływy z miast niewydzielonych z powiatowych związków komunalnych, zarachowuje się wyłącznie na rzecz odnośnych związków komunalnych, izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych (a zatem z wyłączeniem gmin miejskich i wiejskich) a mianowicie:

A. Na rzecz gmin wiejskich (osad, obszarów dworskich) i powiatowych ciał samorządnych łącznie.

- a) najwyżej 200% od przedsiębiorstw zajmujących się wyszynkiem alkoholu,
- b) najwyżej 100% od wszystkich innych przedsiębiorstw handlowych i od handlu jarmarczanego,
- c) najwyżej 75% od przedsiębiorstw przemysłowych, żeglugowych i osobistych zajęć przemysłowych.

Gminy wiejskie jednak na obszarze b. zaboru rosyjskiego z uwagi na art. 83 dotychczas obowiązującej rosyjskiej ustawy (ukazu) o urządzeniu gmin wiejskich z dnia 2 marca (19 luty) 1864 r. (Dz. Praw № 187, T. 62), wedle którego zasadniczo wydatki na płace wójtom gmin, ławnikom i pisarzom wyznaczone oraz inne potrzeby zarządu gminnego rozkłada zebranie gminy pomiędzy właścicieli nieruchomości ziemskich w obrębie gminy, oraz z uwagi na postanowienia obowiązującego jeszcze rozporządzenia Komisarza Generalnego ziem wschodnich z dnia 21 listopada 1919 roku w przedmiocie skarbowości gmin wiejskich na tak zwanych kresach wschodnich (Dz. Urz. Z. C. Z. W. № 40, poz. 435) nie przewidującego dodatków komunalnych do świadczeń przemysłowych narazie nie będą mogły korzystać z dodatków do zasadniczego podatku przemysłowego.

B. Na rzecz izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych łącznie — najwyżej 25%.

Izby handlowe (i przemysłowe) narazie istnieją tylko na obszarach Małopolski i b. zaboru pruskiego. Do udziału w 25% dodatku uprawnione są tylko takie szkoły, które stanowią odrębną osobowość o charakterze publiczno-prawnym, albo są utrzymywane przez niepaństwowe związki o charakterze publiczno-prawnym, jednak z wykluczeniem: a) gmin miejskich, b) gmin wiejskich (osad) i powiatowych związków samorządnych, oraz c) izb handlowych, te bowiem trzy rodzaje ciał samorządnych korzystają z funduszy, przewidzianych w art. 17, a to pod 1 dla gmin miejskich (a) pod 2 A. dla gmin wiejskich (osad) i powiatowych ciał samorządnych (b) i pod 2 B. dla izb handlowych (c).

Do art. 17, część ostatnia.

§ 5. Wszelkie przepisy o bezpośrednim opodatkowaniu przemysłu i handlu oraz osobistych zajęć przemysłowych na rzecz gmin miejskich, gmin

wiejskich (osad), powiatowych związków komunalnych, izb handlowych, szkół i innych publicznych związków niepaństwowych, o ile są sprzeczne z postanowieniami art. 17, — straciły moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. r. 1922, № 2, poz. 7) t. j. z dniem 14 stycznia 1922 r. (art. 35). Przepis ten odnosi się w szczególności także do t. zw. statutów podatkowych miast, gmin wiejskich i powiatowych związków samorządnych (sejmików powiatowych), o ile obciążają one bezpośrednio przemysł, handel i osobiste zajęcia przemysłowe bądź to na zasadach odmiennych od zasad wyrażonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. r. 1922, № 2 poz. 6) i w art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. № 66, poz. 437) na cały obszar Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. r. 1922, № 2 poz. 7); albo przewidują stawki przekraczające normy art. 17 ostatniej z wyżej powołanych ustaw.

§ 6. Dodatki do zasadniczego państwowego podatku przemysłowego na rzecz niepaństwowych związków samorządnych pobierają państwowe kasy skarbowe jednocześnie z opłatą na rzecz Skarbu Państwa, — wypłacają zaś z sum pobranych uprawnionym związkom samorządnym tylko kwoty, prawidłowo obliczone na zasadzie statutów podatkowych (uchwał odnośnych reprezentacji) przez właściwą władzę nadzorczą zatwierdzonych, a na odnośny rok budżetowy obowiązujących.

Minister Skarbu:
Michalski

293.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 20 kwietnia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o dalszem podwyższeniu niektórych opłat probierczych.

Na mocy art. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., o upoważnieniu Ministra Przemysłu i Handlu do wydawania zarządzeń w zakresie nadzoru nad przemysłem złotniczym i handlem wyrobami złotniczymi oraz organizacji urzędów probierczych na obszarach b. zaborów austriackiego i rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 70 poz. 470) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 2 ustęp drugi rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 9 grudnia 1921 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie podwyższenia opłat probierczych. (Dz. U.